

La estradizione per parte del Governo austriaco sarà accordata per quei reati che sono qualificati di delitto dal Codice penale pontificio e punibili con una delle pene portate al libro I, Tit. IX., Art. 50, §§. 1, 2, 3, 4, e 6, dell'attuale edizione, o con pene della stessa specie e qualità, comunque fossero per denominarsi in una nuova edizione modificata e munita di nuove prescrizioni che piacesse al Governo pontificio di emettere.

Article 3.

Se da uno dei due Governi venisse richiesta la consegna di qualche individuo il quale avesse commesso fuori dei loro territori un reato pel quale vi fosse luogo a procedere nello Stato richiedente, si riservano le alte Parti contraenti di accordarne o no la consegna, avuto riguardo ai trattati vigenti con altri Domini, non che alle qualità e circostanze del reato.

La disposizione medesima avrà anche luogo per quelli che non fossero sudditi di alcuna delle due alte Parti contraenti e di cui si richiedesse la consegna.

Article 4.

Non è ammessa la estradizione a carico dell'individuo suddito per origine o per naturalizzazione o per domicilio legale nel territorio di uno Stato nel quale si è ricoverato dopo avere delinquito in quello dell'altro Governo. Procederanno in questo caso a norma delle patrie leggi le Autorità del proprio Governo, cui si farà pervenire nelle vie diplomatiche copia degli atti compilati.

Nel divario della pena applicabile pel reato avvenuto, a norma delle leggi del

Vláda rakouská svolí ve vydání pachatele pro činy trestné, kteréž v papežském zákoně trestním prohlášeny jsou za zločiny (delitti), a na kteréž uložen jest některý z trestů, jmenovaných v svazku I., lit. IX., čl. 50, §§. 1, 2, 3, 4 a 6 nynějšího vydání, nebo z trestů stejného způsobu a stejné povahy, ježto by pod jakým koli jménem jmenovány byly v novém změněném a novými ustanoveními opatřeném vydání, kteréžby se vládě papežské vidělo vyhlásiti.

Článek 3.

Žádali by jedna z obou vlád za vydání osoby, kteráž byla vně zemí obapolných spáchala zločin nějaký, pro nějž se v zemích státu žádajícího od soudů stíhati může, zůstávají sobě vysoké strany smlouvající se, svoliti ve vydání čili nic, hledíce k smlouvám s jinými státy učiněným a k povaze i okolnostem toho zločinu.

Totéž ustanovení vztahuje se též k těm, kdož nejsou poddaní jedné ze stran se smlouvajících, a za jichž vydání bylo žádáno.

Článek 4.

Ve vydání se nesvolí, když osoba, za již vydání žádáno bylo, narozením, naturalisací aneb zákonním bydlením stala se poddaným v zemi onoho z obou států, kamž se byla, spáchavši zločin v zemi státu druhého, utekla. V případnosti takové půjdou úřadové vlády vlastní, jimž se opisy všech spisů vyšetřovacích cestou diplomatickou poslati mají, podlé ustanovení zákonů vlastenských před se.

Jestli trest na spáchaný zločin uložený podlé zákonů toho státu, kterýž byl